

КАЛИНА МАЛИНА ЙОШКА ПАЛЯЧО

chitanka.info

Когато цирковият смешник Йошка научи, че едничкото му дете, боледувало дълго, се бе поминало, обичайният смях замръзна на лицето му. Йошка Палячо се взираше в огледалото, разбъркваше с влажни пръсти големия кичур коси, но сякаш не виждаше нищо. Всичко се сливаше в една бяла студена стена. Въпреки това не даде да зачеркнат номера му от програмата. Знаеше, че неговото име събира най-много публика. А артистите си бяха обещали, че прихода от това представление ще отстъпят на един болен техен другар.

Йошка дълго стоя пред огледалото. Когато наближи неговият номер, той като че прогледна. Започна бързо и нервно да се гримира. Не забрави и най-малката подробност. Залепи дори кадифената бенка на лявата си, дълбоко хлътнала буза.

И сега публиката го посрещна с възторг, с ръкопляскане. Бедният Йошка се хилеше, размахваше ръце, кривеше устни, мърдаше уши... И крещеше, крещеше до болка...

Четири пъти извикаха Йошка на бис. Петия път не излезе. Тръшна се на дивана в уборната. Свят му се виеше. От големите му очи капеха едри сълзи и прокарваха дълбоки бразди по набеленото и начервено палячовско лице. Всички свободни артисти излязоха да гледат следващия номер. Остана само Томичката. Той се блъскаше във всеки предмет на тясната уборна, бърчеше чело и се мъчеше да утеша своя приятел.

— Йошка, братче, хайде иди си в къщи! Не оставяй Мери самичка в такова едно време. Бъди мъж, дявол да го вземе! Нещастieto не е само до вас. Помисли си за Кики. Каква майчица беше! Помисли си за нейните сираченца! Какво ги очаква, братче? А твоят Лулу е спокоен вече, не страда.

Пред Йошка сякаш застана тъничката акробатка с бледото личице, която падна преди няколко месеца от лоста и преди да дойде лекарят, издъхна в неговите ръце. С какъв поглед го гледаше тя! Може би мислеше за дечицата си. Може би безгласно го молеше да не ги оставя сами.

На деветия ден от смъртта на малкия Лулу майка му много плака. Когато се прибраха от гробището в къщи, Йошка неочаквано попита:

— Какво стана с дечицата на нашата Кики? Нали си нямат нийде никого, само една бедна леля, перачка, чини ми се...

— Не, Йошка. Разсилна е в едно учреждение.

— Още по-лошо, Мери. Цял ден е заета жената...

— Така е, Йошка.

— Но, Мери, едното от дечицата нали е връстниче на нашия?

— Не, Йошка. По-малко е.

— По-малко ли? Тогава дрешките...

Но Мери го прекъсна:

— Как не се сетих досега, Йошка! Ще му занеса още днес дрешките на нашия Лулу. И играчките, Йошка.

И тя скочи мигом и се захвана да пълни една чанта с ризки, гащенца, чорапчета... Сложи и шапката, и палтенцето, и обущенцата... Натъпка и топката, и кегелбана, и железничката...

След час Йошка и Мери бяха вече при сираченцата. Йошка отиде на репетиция в цирка, а Мери остана целия ден при тях. Те бяха тъй слабички, че дрешките на Лулу станаха на по-големичкото. Целия ден Мери си игра с децата, както бе играла с Лулу.

Вечерта Йошка Палячо влезе на пръсти в дома си. Мери спеше на големия креват, а в креватчето на Лулу — по-малкото момченце на Кики. И той разбра, че от този час по-малкото не е вече сираче. Че то си има пак добра майчица, която се казва Мери.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.